

[Holstein.]

domme, ikke for at tilfredsstille et naturligt finansielt Behov, som ellers ikke kan tilfredsstilles — for det vilde det meget godt kunne af vore egne Kreditinstitutioner og Sparekasser og Banker —, ikke for at drive en normal erhvervsøkonomisk Virksomhed, men udelukkende for at skaffe Ejendommene i tysk Besiddelse med grænserevisionistiske Formaal for Øje.

Hvis Formaalet udelukkende var det at bidrage til at arbejde og virke for, at de Ejendomme, som ved og efter Genforeningen var paa tysksindedes Hænder, bliver paa disse Hænder, saa vilde jeg ikke have meget at indvende og anke derimod. Men naar Anstalten benyttes til at føre danske Ejendomme over paa tyske Hænder med grænserevisionistiske Formaal for Øje, maaske paa langt Sigt og paa lang Fremtid, som det ærede Medlem Hr. Schmidt her omtalte, saa siger jeg, at saa er det ikke legitim Mindretals-Værneforanstaltning, men saa er det en storstilet Offensiv mod dansk „Blut und Boden“, for at tale national-socialistisk, og dør har vi Danske Lov til og er fuldt moralsk berettigede til at gøre Indsigelse og søge Forholdet ændret.

I Nordslesvig ejer Vogelgesang over 70 Ejendomme, har ydet Laan til ca. 850 andre Ejendomme for i alt ca. 5½ Mill. Kr. og har i Løbet af 1933 tilskødet Höfeverwaltungsgesellschaft — det er ogsaa et interessant Aktieselskab — 18 nye Ejendomme til en Værdi af 235 000 Kr. I den truede Firkant besidder Tyskerne over 50 pCt. af Jorden. Dansk Jordudstykning og Jordopkøb gennem Statens Jordlovsudvalg har derimod praktisk talt indtil den allerseneste Tid ikke fundet Sted i de truede Egne. Dansk Jordpolitik har, som Hr. H. P. Hanssen nylig sagde paa de jyske Landboforeningers Delegeretmøde, og som min Ringhed har paatalt utallige Gange, været de forspildte Chancers Politik.

Denne Udvikling kan den danske Stat ikke forsvare vedblivende at lade gaa sin Gang uden at gribe ind, hvis Meningen da er, at vigtige danske Statsinteresser skal varetages og værnes og ikke vanrøgtes og vantrives. Men her kan Centraladministrationen ikke magte Opgaven alene, Lovgivningsmagten maa gribe ind, og Bevilningsmagten maa her endnu mere end paa Skolevæsenets Omraade være kulant og fremsynet. Men først og fremmest synes det mig, at den højtærede Udenrigsminister med Hensyn til det dansk-tyske Mindretalsmellemværende skulde udvise en Smule diplomatisk Initiativ og Handlekraft. Det

national-socialistiske Tyskland har indledet en Mindretalspolitik, som er væsensforskellig fra den gamle imperialistiske, grænserevisionistiske Politik. Nylig har Polen sagt sig løs fra sine traktatlige Mindretalsforpligtelser over for Folkenes Forbund og sammen med Tyskland, der ingen som helst folkeforbundsmæssige Mindretalsforpligtelser havde over for Polen, truffet tosidede Aftaler, hvorved der er skabt Grundlag for en paa gensidig Loyalitet og Agtelse over for Herbergestaten hvilende ligelig og ensartet Mindretalsbehandling. Naar Tyskland har været villigt til en saadan tosidet Ordning paa lige Vilkaar, hvor det i Forholdet mellem Parterne drejer sig om Mindretal, der i Race, Sprog og Religion er dybt forskellige, hvor langt lettere skulde det da ikke være at faa en tilsvarende Ordning i Gang mellem Danmark og Tyskland, som i Race, Sprog og Religion har saa meget til fælles, og hvor en saadan gensidig Aftale vilde være en betydningsfuld Bro til en Forstaaelse med Norden, som det nye Tyskland tillægger saa stor Værdi og Betydning.

Skulde en saadan dansk-tysk Mindretalsudsoning og *modus vivendi* ikke kunne tilvejebringes, fordi Tyskland ikke ønsker at medvirke til det, saa turde dermed være godtgjort, at Nyordningen med Polen fra tysk Side kun har været et diplomatisk Trick, en midlertidig politisk Nødforanstaltning, uden den folkelige følelsesbetonede Idealitet, som det nye Tyskland saa ridderligt fører i sit Skjold. Jeg gentager, hvad jeg før har fremhævet: Tysklands Forhold og Indstilling over for Danmark er en god Prøvesten paa den tyske national-socialistiske Stats sande Sindelag over for sine Naboer, et godt Skelnemærke til Klarlæggelse af, hvad der kun maatte være tomme, illuderende Talemaader, og hvad der er levende Virkelighed.

Det Grænserevisionskrav og den grænsepolitiske Aktivitet, som Tyskheden i de polske Grænseomraader har opgivet, kan Tyskheden ikke med Rette og gode Grunde opretholde i Nordslesvig. Men

„det absolut urokkelige Grundlag for en tosidet Mindretalstraktat mellem Danmark og Tyskland maatte være“ — jeg tillader mig her med den højtærede Formands Tilladelse at gengive Dr. Vilh. la Cours Udtalelser i sidste Nummer af „Grænsevagten“ —: „at det nazificerede tyske Mindretal i Nordslesvig indtager det samme loyale Standpunkt som de tyske Folkefæller paa polsk Omraade: At det sletter Grænserevisionskravet paa sit Program og af sin Agitation. Hvad det gem-